

16. Jezus zdravnik

Jezus je v svojem javnem delovanju veliko pozornosti posvetil bolnikom in trpežim. Skušal jim je prinesiti v njihovo trpljenje vsaj žarek upanja. Veliko bolnih je tudi ozdravil od njihovih telesnih bolezni. Tisti, ki so bili ozdravljeni, so mu bili hvaležni, čeprav ne vsi. Nekateri so v velikem navdušenju pozabili na zahvalo. Bolnike je razumel in jim je hotel v njihovem trpljenju priti naproti.

Bolezen ima dvojno vlogo v človekovem življenju. Lahko te popelje na pot poglobitve in na pot bliže Bogu. Lahko človekovo srce odpre Bogu in ga povabi v svoje trpljenje. Druga možnost pa je, da lahko bolezen človeka zakrknje in ga popelje na pot jeze na vse, kar je okoli njega in tudi jeze na Boga. Tak človek je sposoben tudi Boga prekleti, ker mu ne odvzame križa trpljenja.

Jezus prihaja v naš človeški svet kot zdravnik. Ne samo takrat, ko je živel svoje zemeljsko življenje. Tudi danes je Jezus zdravnik, ki zdravi naše bolezni. Če gledamo čudeže in ozdravljenja v Lurdu, lahko spoznamo, da se največkrat ozdravljenje zgodi med procesijo z Najsvetejšim. Tudi v Najsvetejšem Zakramentu smemo gledati Jezusa kot usmiljenega zdravnika, ki zdravi naše duše in telesa. V taki naravnosti smemo prejemati tudi sveto obhajilo.

Prejem Jezusa pod podobo kruha ni nagrada za zveste in svetniške duše. Prejeti Jezusa v obhajilu je potreba vsakega vernega človeka. Jezus dejansko prihaja kot zdravnik v dušo in jo hoče še bolj utrditi v dobrem in navdušiti za kreposti. Kako hoče Bog ravnati z dušo, nam pove že prerok Ezekijel: »Da, tako govori Gospod BOG: Glejte, jaz sam bom poskrbel za svoje ovce in jih poiskal. Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal pomoč, govori Gospod BOG. Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepčal, rejene in krepke obvaroval. Pasel jih bom, kakor je prav« (Ezk 41,11;15–16).

Bog prihaja v dušo, da bi ji bil v pomoč. Rad bi jo ozdravil vseh njenih slabosti in jo utrdil, da ne bi klecala na poti dobrega. Jezus lahko v vsaki duši deluje kot zdravnik. Vsi, ki smo še na poti v večno domovino, smo včasih utrujeni, slabotni, lahko nam pojemajo moči. Taki duši hoče biti Jezus v pomoč na njeni poti. Rad bi jo utrdil, da bi bila pri odločitvi za dobro bolj močna in bi se lažje uprla vsem mikavnostim, ki človeka vabijo na kriva pota. Če se človek Jezusu prepusti in njegovo delovanje v sebi še pospešuje, lahko v sebi pomaga razplamteti ljubezen, da je sposobna za velika dejanja.

Vedno je najbolj težko na začetku. Človek še ni popolnoma odločen za dobro. Mikavnost je še močna in človeka hitro premami, da pade. Po padcu pa postane malodušen in misli, da ne zmore, kakor da je pot kreposti zanj pretežka. Ko pa se človek prepusti Jezusovemu delovanju, postane močnejši in Bog ga takrat lahko podpira v njegovem prizadevanju za krepost. Vsako obhajilo v človeku naredi več prostora za Boga in Jezus človeka ozdravi od njegovih slabosti. Ko Bog prodira v vsako poro človekovega življenja, ga s tem tudi ozdravlja od nagnjenja k slabemu in mu daje več moči za odločitve za dobro. Prepustimo se Jezusu, zdravniku naših duš, naj nas ozdravi vseh naših slabosti in nas naredi močne na poti kreposti in svetosti!